

Arrest

nr. 296 240 van 25 oktober 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar – toenmalige – voogd en haar advocaat I. SWERTS, loco advocaat M. LYS, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 9 mei 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 juni 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jij, M.K., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. Je werd bij benadering geboren op 18 september 2005 in het dorp Aichanon in het district Chardara in de Afghaanse provincie Kunduz. Daar groeide je als oudste kind op bij je ouders, een landbouwer en een huisvrouw, samen met je twee broers en twee zussen. Na je vertrek uit Afghanistan werd er nog een zus geboren. Tot ongeveer twee maanden voor je vertrek uit Afghanistan ging je dagelijks naar school en in de namiddag hielp je je vader op de landbouwgronden.

Om naar school te gaan had je twee opties. Er was een langere, veiligere weg en er was een kortere weg die gecontroleerd werd door de taliban. Jij nam steevast deze laatste kortere, maar gevaarlijkere route, waar je meermaals talibanleden zag. Op een namiddag werd deze plaats getroffen door een airstrike, waarbij twee talibs om het leven kwamen. Een dag of twee dagen later werd jij door drie of vier talibanstrijders benaderd op de velden. Ze zeiden dat ze de opdracht hadden gekregen om jou mee te nemen. De taliban verdacht jou ervan dat jij informatie had doorgespeeld aan de toenmalige overheid, je ging immers naar school bij het districtcentrum, waardoor de airstrike kon plaatsvinden. De taliban liep daarenboven al langer niet bepaald hoog op met jouw familie, nadat jullie enkele maanden eerder arbaki's van de lokale politie in jullie guesthouse hadden laten verblijven. De taliban was dit toen te weten gekomen en had deze arbaki's toen aangevallen, met gewonden bij de arbaki's tot gevolg. Op hetzelfde moment waarop de taliban jou daar op de velden had benaderd, werd je door hen meegenomen in een auto naar een gekende talibanmadrassa een twintigtal minuten verderop. Daar gaf de taliban militaire training aan verschillende jongens. Jij moest religieuze studies aanvatten. De volgende dag moest je voor de talibanleiders verschijnen. Deze zeiden tegen jou dat je daar moest blijven en dat je nergens anders naartoe mocht gaan. Die avond stuurde de taliban verscheidene jongens in groepjes van twee of drie naar de omliggende dorpen om daar eten te gaan verzamelen. Eenmaal in een dorp kon je je verstoppen voor je groepsgenoot en wist je te ontsnappen. Je keerde terug naar huis, terug naar je familie in Aichanon. De volgende ochtend begaf je je opnieuw richting het districtcentrum om er naar school te gaan en je volgde hiervoor opnieuw de korte, maar gevaarlijke weg die de taliban onder controle had. Onderweg werd je tegengehouden door enkele talibanleden, die je ervan beschuldigden informatie te hebben doorgegeven aan de overheid. Hierop lieten ze je weer gaan. Jij vervolgde je weg naar het districtcentrum en vertelde daar aan de politie wat er je overkomen was. De politie nam je echter niet serieus. Je keerde huiswaarts, waar je bij aankomst te horen kreeg dat de taliban er naar jou was komen vragen. Nadien ging je niet meer naar school, maar bleef je thuis en werkte je op de velden. In de weken die volgden, werd je vader meermaals over jou aangesproken door de taliban. Ongeveer twee maanden later stuurde de taliban de malik en de dorpsouderen naar jouw huis, opdat zij je vader ervan zouden overtuigen om jou naar hun madrassa te sturen. Hierna besloot je familie dat het beter was dat jij Afghanistan zou verlaten. Een jaar tot drie jaar eerder had de taliban immers reeds jouw neef langs moederszijde meegenomen en sindsdien ontbrak van hem elk spoor.

Een tweetal maanden nadat de taliban je naar de madrassa had meegenomen, verliet je Afghanistan en reisde je via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. Je was ongeveer een jaar onderweg. Vervolgens deed je op 1 oktober 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Ongeveer vier of vijf maanden na je aankomst in België, kwamen je jongere broer A. en je zus H., die na je vertrek werd geboren, om het leven in een gevecht tussen de taliban en de voormalige overheidstroepen. Toen je moeder en de kinderen thee gingen brengen naar je vader, die aan het werk was op de landbouwgronden, brak een gevecht uit tussen deze partijen, waarbij een raket ontplofte in hun nabijheid. Jouw ouders raakten niet gewond, maar je broer en zus overleefden dit niet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je te zullen worden gedood door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde je de volgende documenten neer: een foto van jouw taskara en een foto van je vaders taskara.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asiel-procedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Uit jouw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie Verklaring DVZ, vraag 31) blijkt daarenboven dat je toen worstelde met psychologische moeilijkheden. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er tijdens het persoonlijk onderhoud rekening gehouden met je psychologische toestand en werd er stilgestaan bij je psychologische toestand, waaruit naar voren kwam dat je reeds psychologische begeleiding hebt gekregen en dat deze begeleiding je reeds aanzienlijk heeft geholpen (CGVS, p. 5-6). Verder werd je erop gewezen dat je tijdens het gehoor ten allen tijde kon aangeven indien je je (fysiek) niet goed voelde en te allen tijde een pauze kon vragen (CGVS, p. 3, p. 6). Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat je niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan jou gestelde vragen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd je tevens meegedeeld dat je steeds mocht aangeven wanneer je een vraag niet begreep (CGVS, p. 3). Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf je aan de vragen en de tolk goed te hebben begrepen, alsook dat je de mogelijkheid had gehad om alle problemen en redenen voor jouw verzoek om internationale bescherming te vertellen (CGVS, p. 27-28).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om jouw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je vreest te zullen worden gedood door de taliban nadat de groepering je zou hebben meegenomen omwille van het zogenaamde gegeven dat zij jou zou hebben beschuldigd van spionage (CGVS, p. 27). Daarnaast vrees je dat de taliban je om het leven zal brengen omdat je een tijdlang in Europa hebt verbleven en men je daardoor niet als een goede moslim zou beschouwen. Er dient echter te worden vastgesteld dat jouw verklaringen gekenmerkt worden door een hoge graad van onaannemelijkheid, tevens kunnen er tegenstrijdigheden worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan het door jou aangebrachte asielrelaas en de vrees die je hieruit puurt. Voorts weet je je vrees omwille van je verblijf in Europa niet in concreto aannemelijk te maken.

Om te beginnen kan de door jou geschetste gang van zaken in geen geval overtuigen. Zo doet het vooreerst alreeds de wenkbrauwen fronsen dat jij dagelijks een gevaarlijke weg, zogenaamd volledig gecontroleerd door de taliban, naar school zou nemen indien jouw familie werkelijk alreeds op slechte voet bij de taliban had gestaan na het vermeende incident bij de arbaki's, alsook dat het nemen van deze weg jou nooit eerder enige problemen zou hebben opgeleverd. Dat er geen andere optie zou zijn geweest, daar het nemen van de alternatieve veilige weg te lang in beslag zou hebben genomen (CGVS, p. 21), biedt hiervoor bezwaarlijk enige verschoning.

Voorts kunnen je verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die je met de taliban zou hebben gekend, bepaald niet overtuigen. Allereerst vertonen de door jou beschreven vermeende ontvoering en daaropvolgende ontsnapping uit de handen van de taliban, erg weinig plausibiliteit. Dat de talibanleiders de opdracht zouden geven om jou te ontvoeren en je daarop in de madrassa bij hen zouden hebben laten komen met het doel om je duidelijk voor te houden dat je daar moest blijven en nergens anders heen mocht gaan (CGVS, p. 22), maar dat je dan vervolgens nog diezelfde avond zonder enige begeleiding van de taliban naar de omliggende dorpen zou hebben mogen gaan om er eten te gaan verzamelen

(CGVS, p. 23), komt als bijzonder weinig aannemelijk naar voren. Dat een dergelijke geharde groepering jou al diezelfde dag in wezen volledig in alle vrijheid uit de madrassa zou hebben laten gaan en je dus bij wijze van spreken onverhopen de kans zou hebben geboden om te ontkomen, kan bijzonder moeilijk overtuigen indien men jou werkelijk zou hebben beschuldigd van spionage en het daardoor op jou gemunt zou hebben. Het zogenaamde gegeven dat jij vervolgens alreeds de ochtend na je ontsnapping doodeenvoudig terug naar school zou zijn gegaan, mag daarbij verwonderen. Het kan echter geheel niet overtuigen dat je na een dermate aangrijpende gebeurtenis, waarbij je tegen je wil door de taliban zou zijn meegenomen en zou zijn vastgehouden, nog geen vierentwintig uur later nota bene diezelfde gevaarlijke en door de taliban gecontroleerde weg zou hebben genomen (CGVS, p. 23). Dit doet nog meer verbazen daar reeds duidelijk was dat mensen die in jouw regio de taliban weigerden werden opgesloten en gemarteld (CGVS, p. 19). Dat je je vervolgens na de vermeende ontsnapping, waarbij je dus rechtstreeks tegen de eisen van de talibanleiders zou zijn ingegaan, alweer onmiddellijk in die mate zou blootstellen aan je vermeende vervolgers, alsook dat jouw familie dit enorme risico zou hebben toegestaan, kan geheel niet als aannemelijk worden beschouwd. Nog minder aannemelijk zijn je beweringen wat betreft het vermeende feit dat de taliban jou die dag op desbetreffende weg zowaar nog zou hebben tegengehouden en aangesproken, maar je vervolgens gewoon weer zouden hebben laten vertrekken (CGVS, p. 17, p. 24). Indien de taliban jou werkelijk in het vizier zou hebben gehad, jou werkelijk zou hebben beschouwd als spion, jou hierop volgend werkelijk zou hebben ontvoerd maar jij werkelijk zou hebben weten ontsnappen, dan kan het op geen enkele manier overtuigen dat de talibanstrijders jou vervolgens zonder meer opnieuw zouden hebben laten gaan nadat ze je weer te pakken zouden hebben gekregen. Jouw verklaringen omtrent dit alles vertonen een bijzonder onaannemelijk karakter, waardoor de geloofwaardigheid van je asielrelaas reeds danig wordt aangetast. Daarenboven kan men zich de vraag stellen waarom de taliban jou vervolgens gedurende geruime tijd in wezen ongemoeid zou hebben gelaten indien ze jou zouden hebben willen raken. Na de vermeende confrontatie die zich een laatste keer op de gevaarlijke weg zou hebben voorgedaan, zou jij gedurende bijna twee maanden nooit meer een talib hebben gezien (CGVS, p. 24). Nochtans zouden zij jou in wezen makkelijk hebben kunnen terugvinden, je zou nadien immers nog wekenlang gewoon in je eigen huis – waar de taliban reeds naar jou zou zijn komen informeren – en op de velden zijn gebleven – de plek waar de taliban je initieel zou hebben gevonden en zou hebben ontvoerd (CGVS, p. 17, p. 21, p. 24). Bovendien was het al langer de gewoonte dat de taliban zich openlijk in jouw dorp begaf (CGVS, p. 19). Te meer kadert het niet in een logisch geheel dat een dergelijke groepering gedurende bijna twee maanden op regelmatige basis wel jouw vader in de moskee zou hebben aangesproken, zogenaamd telkens met jou als onderwerp, maar nooit enige verdere actie zou hebben ondernomen (CGVS, p. 24). De vaststelling dringt zich met andere woorden op dat indien de taliban het werkelijk op jou gemunt zou hebben en jou werkelijk zou hebben willen treffen, de groepering hiertoe in wezen reeds ruimschoots de kans zou hebben gehad, in casu quod non. Je geloofwaardigheid komt aanzienlijk verder onder druk te staan.

Daarbij dient te worden aangehaald dat jouw familieleden, je ouders en broers en zussen, op het moment van het persoonlijk onderhoud nog steeds woonden in hetzelfde huis in Aichanon dorp, (CGVS, p. 7, p. 8). In de omgeving van Aichanon dorp heb je tevens nog verschillende familieleden wonen (CGVS, p. 14). Met jouw familie is alles niettemin in orde. Indien de taliban dus werkelijk jou zou willen treffen, dan zouden men in wezen makkelijk uw familie hebben kunnen treffen, zeker nu de taliban de gehele macht in het land heeft overgenomen. Je geeft te kennen dat ook na jouw vertrek de taliban jouw familie nog meermaals zou hebben lastiggevallen (CGVS, p. 24). Het kan echter bijzonder moeilijk overtuigen dat indien jij werkelijk door de taliban beschouwd zou worden als een spion voor de voormalige overheid, indien de taliban vervolgens werkelijk jou in het vizier zou hebben gekregen en volgend op jouw vertrek uw familie werkelijk nog zou hebben lastiggevallen – weliswaar klaarblijkelijk zonder enige concrete gevolgen, hetgeen ook vragen oproept – dat jouw familie simpelweg onafgebroken in hetzelfde dorp en hetzelfde huis zou blijven wonen.

Bovendien dienen nog enkele tegenstrijdigheden in jouw opeenvolgende verklaringen te worden vastgesteld, waardoor je geloofwaardigheid verder op de helling komt te staan. Zo beweer je initieel dat je vader bij jou op de velden was toen je door de taliban zou zijn meegenomen, dat de talibanstrijders aan jouw vader zouden hebben gezegd dat ze jou zouden hebben willen meenemen om jihad te voeren en dat je vervolgens zou zijn meegenomen nadat jouw vader de taliban zou hebben geweigerd (CGVS, p. 17). Later breng je daarentegen naar voren dat er niemand anders zou hebben gezien wat er toen gebeurd zou zijn, dat je vader helemaal niet aanwezig zou zijn geweest en dat hij zich op dat ogenblik in de moskee zou hebben bevonden (CGVS, p. 21). Aanvankelijk verklaarde je bovendien dat je twee nachten in de talibanmadrassa zou hebben doorgebracht, om vervolgens aan te geven dat je daar maar een enkele nacht zou zijn geweest (CGVS, p. 22, p. 23). Dergelijke tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op essentiële aspecten uit jouw asielrelaas, ondermijnen jouw geloofwaardigheid ontegen-sprekelijk.

Het mag daarbij enigszins verbazen dat je de zogenaamde ontvoering door de taliban en het gegeven dat je ettelijke tijd door hen zou zijn vastgehouden op geen enkel moment naar voren hebt gebracht bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Wanneer je hier tijdens het persoonlijk onderhoud naar wordt gevraagd, geef je te kennen dat men jou aldaar zou hebben aangemaand om niet alles te vertellen en bondig te blijven (CGVS, p. 25). Er kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat je een dergelijke ingrijpende en cruciale gebeurtenis, in wezen de kern van je asielrelaas, daar alreeds naar voren zou brengen, te meer omdat je wel andere bijkomende zaken hebt aangehaald. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat het door jou vertelde verhaal bij DVZ, niet geheel in overeenstemming valt te brengen met jouw verklaringen op het CGVS. Bij de DVZ verklaarde je immers dat je mensen iets zou hebben zien plaats, waarop jij de overheid zou hebben ingelicht en zij daaropvolgend mensen zouden hebben gearresteerd (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5), hetgeen niet volstrekt in lijn kan worden gebracht met jouw beweringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS enig geloof toe te schrijven aan het door jou naar voren geschoven asielrelaas en je daaruit voortvloeiende vrees.

In de mate dat je bijkomend verwijst naar het zogenaamde gegeven dat de taliban jou bij een eventuele terugkeer vanuit Europa naar Afghanistan ervan zou beschuldigen geen goede moslim te zijn en te zijn bekeerd, daar de taliban de manier waarop je hier zou hebben leren leven niet zou accepteren (CGVS, p. 25), moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in jouw hoofde kan worden afgeleid. Uit de door jou aangereikte en beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen (zie tevens infra). Jij toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geviséerd of vervolgd. Je dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke. Je stelt dat je verwesterd zou zijn omdat je rookt, je je op een bepaalde manier scheert, je je op een bepaalde manier kleedt, een bepaalde haarstijl hebt aangenomen en een meisje hebt leren kennen (CGVS, p. 25-26). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont immers op geen enkele manier aan dat dit deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je hebt immers niet aangetoond dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin toon je met je betoog aan dat jouw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat je bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen. Doorheen je in wezen beperkte verklaringen, en slechts met een enkele foto waarop je samen te zien bent met een meisje, slaag je er tevens niet in om overtuigend aan te tonen dat je werkelijk een volwaardige en duurzame relatie met een Belgische zou hebben. Daarbij kan nog worden opgemerkt dat het enigszins merkwaardig is te noemen dat je dit element pas op het einde van het persoonlijk onderhoud naar voren hebt gebracht, terwijl je eerder reeds werd gevraagd of er wat jou betreft nog andere redenen waren waarom je niet naar Afghanistan zou kunnen terugkeren en hierop in wezen slechts verwees naar bovengenoemde zogenaamde problemen die je met de taliban zou hebben gekend (CGVS, p. 18).

Als laatste dient te worden aangehaald dat het CGVS evenmin enige vrees in jouw hoofde kan vaststellen ingevolge jouw verklaringen dat je broer en je zus na jouw vertrek uit Afghanistan het slachtoffer werden van willekeurig geweld, kaderend in het toen heersende binnenlands conflict (CGVS, p. 12-13). Indien jouw verklaringen hierover voor waar aangenomen zouden worden door het CGVS - hetgeen niet zo vanzelfsprekend is bij gebreke aan bewijs - dient evenwel benadrukt te worden dat uit jouw verklaringen naar voren komt dat jouw broer en zus geenszins gericht geviséerd werden en dat hun dood geenszins persoonlijke vervolging bleek, dan wel dat zij jammerlijk om het leven kwamen bij een gevecht tussen de taliban en de voormalige overheidstroepen. In deze dient te worden opgemerkt dat de veiligheidssituatie in jouw regio in Afghanistan op dit moment niet van dien aard is dat internationale bescherming a priori gerechtvaardigd is (zie infra).

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat in wezen niet kan worden aangenomen dat jij in Afghanistan niet langer over een afdoende netwerk zou beschikken. Jouw gezin, met wie je nog steeds in contact staat, is immers nog steeds woonachtig in het dorp Aichanon. Bijgevolg ben je niet in staat om het vermoeden dat jij in jouw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat je niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat jou betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS je niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om jou de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Je hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval je zou terugkeren naar Afghanistan.

De door jou neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat betreft de foto's van zowel jouw eigen taskara als die van jouw vader, dient te worden opgemerkt dat het CGVS in deze, hoewel de bewijswaarde van deze documenten in wezen erg beperkt is, jouw identiteit en nationaliteit niet betwist.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten

werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op

intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het

risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van:

"- artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;

- artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§3 en 4 Vreemdelingenwet;

- artikel 3 Kinderrechtenverdrag;

- artikel 3 EVRM;

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten);

- de beoordelingsfout".

In een eerste onderdeel hekelt verzoeker het gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie en verwijst hij dienaangaande naar rapporten van onder andere UNHCR, EASO, EUAA en Nansen.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de beoordeling van zijn vluchtrelaas door verweerder en betoogt hij als volgt:

“Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoeker er niet in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, noch voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade, omdat er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die hij ervaren heeft met de Taliban, die de aanleiding hebben gevormd voor zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker wenst in dat verband vooreerst op te merken dat hij volhardt in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht. Verzoeker merkt op dat de beoordeling van zijn verklaringen op te subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, zonder dat verwerende partij, in tegenstelling tot wat het in de bestreden beslissing stelt, voldoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en op het moment van zijn vertrek zelf.

De (geloofwaardigheids)beoordeling van verwerende partij dient sterk genuanceerd te worden in het licht van verzoekers verklaringen, de algemene en specifieke socio-culturele Afghaanse context en uiteraard ook zijn leeftijd, zowel op het moment van vertrek als op het moment van zijn aankomst in België en zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker is namelijk uit Afghanistan vertrokken als niet-begeleide minderjarige, net na zijn 14de verjaardag, waardoor het niet geheel abnormaal is dat hij van een aantal elementen slechts een beperkte kennis heeft. Verwerende partij houdt allerminst rekening met de zeer jonge leeftijd van verzoeker, noch met zijn culturele achtergrond en zijn traject van ongeveer een jaar, in niet altijd even gemakkelijke omstandigheden op die leeftijd, als persoonlijke omstandigheden.

Verzoeker meent dat verwerende partij de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd met betrekking tot de bewijslast, waaraan verzoeker omwille van zijn specifieke profiel en zijn jonge leeftijd niet aan kan voldoen, waardoor het geen onderzoek conform artikel 48/6, §5 Vw. heeft gevoerd.”

In een derde onderdeel behandelt verzoeker het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering.

Hij wijst daarbij op het gegeven dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook een vrees aanhaalde omwille van zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan, in een door de Taliban als ongelovig beschouwd land. Verzoeker citeert hierbij uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Hij benadrukt verder dat zijn advocaat verder duiding heeft gegeven bij de risico's die hij loopt omwille van het jarenlange verblijf buiten Afghanistan, in België, specifiek op zijn leeftijd, waarbij hij dreigt te worden beschouwd als iemand die verwesterd is en om deze reden vervolging of ernstige schade riskeert. Zijn advocaat haalde een aantal concrete elementen aan die dit doen vermoeden en legde uit waarom verzoeker specifiek een verhoogd risico loopt op deze gronden, hierbij verwijzend naar objectieve landeninformatie en het gebrek aan informatie sinds de machtsovername. Verzoeker citeert hierbij wederom uit de notities van het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker betoogt dat de motieven in de bestreden beslissing omtrent deze aangehaalde elementen van toegeschreven verwestering falen. Hij licht toe: *“In tegenstelling tot wat verwerende partij meent, kan er in hoofde van verzoeker, omwille van zijn verblijf en integratie in Europa en in België, bovendien wel degelijk sprake zijn van een (toegeschreven) vorm van ‘verwestering’, die een risico op vervolging of het ernstige schade tot gevolg kan hebben.*

Ten eerste kan zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en zijn verblijf in België, in tegenstelling tot wat verwerende partij meent, in zijn specifieke situatie als een risicobepalende omstandigheid beschouwd worden en tot een risico op vervolging of ernstige schade leiden. Ten tweede baseert verwerende partij zich op een gebrekkig onderzoek naar de individuele en persoonlijke omstandigheden van verzoeker en de – weliswaar beperkte – beschikbare informatie over de huidige situatie en laat het oudere informatie, waaruit niettemin conclusies getrokken kunnen worden, zelfs volledig buiten beschouwing. Bovendien berust de analyse van verwerende partij van de beschikbare informatie in casu op een partiële lezing en daarbij ook op een gebrekkige beoordeling ten opzichte van de specifieke, individuele situatie van verzoeker. Er moet hoe dan ook voldoende rekening gehouden worden met de eerdere conclusies over de methodes, denkwijzen, ideologie, handelingen en machtsuitoefening van en door de Taliban. Minstens zou dit tot voorzichtigheid moeten aanzetten, zeker om uit beperkte informatie over de huidige situatie nog geen alomvattende conclusies te trekken. Hierbij zijn de richtlijnen van UNHCR – die ervoor waarschuwen om geen negatieve beslissingen te nemen, terwijl het op basis van de beschikbare informatie wel mogelijk is om positieve beslissingen te nemen – eveneens nuttig.

Uit bepaalde bronnen blijkt namelijk dat personen die die lange tijd in het Westen verbleven hebben, een specifiek risico op vervolging of het lijden van ernstige schade lopen omwille van (een perceptie van) 'verwesterd' te zijn, zeker als er ook nog eens sprake is van specifieke, individuele elementen."

Verzoeker hekelt aldus de motivering van verweerder en benadrukt andermaal het gebrek aan informatie waarop verweerder zich baseert. Verder gaat hij in op het begrip verwestering, onder verwijzing naar rechtspraak en rapporten.

Inzake zijn eigen verwestering betoogt verzoeker als volgt:

"In het geval van verzoeker moet ten eerste opgemerkt worden dat hij amper 14 jaar was geworden op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan in september/oktober 2019 en dat hij, na een traject van ongeveer een jaar, doorheen verschillende Europese landen, als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen in de periode van zijn 15de verjaardag. Ondertussen is hij bijna drie jaar geleden vertrokken uit Afghanistan en verblijft hij al bijna twee jaar, onafgebroken, in België. Hij heeft dus ontegensprekelijk een cruciale periode in zijn persoonlijke, socio-culturele en emotionele ontwikkeling, buiten Afghanistan, waarvan het grootste deel in België, doorgebracht, nota bene als minderjarige, gescheiden van zijn ouders en andere familieleden.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van verwestering in hoofde van verzoeker, moet herhaald worden dat het niet zozeer van belang is of hij zichzelf 'westers' voelt of zichzelf als 'verwesterd' beschouwd, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en in Europa.

Er moet hierbij voldoende rekening gehouden worden met het feit dat de Taliban er een enorm traditionele, religieuze en strikte ideologie op nahouden. Ook voor de machtsovername door de Taliban was er een groot risico als 'verwesterd' beschouwd te worden in geval van terugkeer uit het Westen. Nu de Taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, moet de impact hiervan op het risico wegens toegeschreven verwestering en het leven onder dit Talibanbewind opnieuw grondig beoordeeld worden. De Taliban controleren sinds de overname van de macht het hele grondgebied. Bijgevolg kan gesteld worden dat het risico op toegeschreven verwestering vandaag sterk toegenomen is (zie infra).

Men kan in dat verband ook aannemen dat Afghanen die afkomstig zijn van het platteland en niet van een stad, zoals verzoeker in casu, nog minder gewend zijn aan een liberale, 'Westerse' levensstijl, waar verzoeker intussen al enkele jaren aan blootgesteld wordt. Er kan dan ook vermoed worden dat zeker deze gebieden, onder controle van lokale Taliban, nog sterker onderhevig zijn aan een strikte toepassing van de extreem-conservatieve sharieregels. Dit gaat gepaard met het feit dat de (meerderheid van de) lokale bevolking er doordrongen is van deze extreem religieus-conservatieve ideeën, die verspreid worden via de lokale madrassa's en moskeeën. Op basis hiervan is het niet onredelijk dat uit het Westen teruggekeerde Afghanen, zoals verzoeker, er een potentieel groter risico lopen dan iemand die naar een grote(re) stad of uit een buurland, zoals Pakistan of Iran, zou terugkeren.

Verwerende partij betwist in dat verband niet dat verzoeker uit ruraal, conservatief gebied afkomstig is.

Er kan dus eveneens worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van een significant lange periode in België op dergelijk jonge leeftijd, op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert om als 'verwesterd' beschouwd te worden, zoals afgeleid kan worden uit de informatie die bij dit verzoekschrift wordt toegevoegd.

Een sterke aanpassing aan de 'Westerse' waarden, cultuur en samenleving zal het voor verzoeker niet alleen bijzonder moeilijk maken om zich opnieuw te moeten aanpassen aan het Afghanistan van vandaag, maar, zal vooral ook het risico inhouden dat dit onmiddellijk en moeiteloos opgemerkt zal worden en hij door de lokale gemeenschap én de (lokale) Taliban zonder enige twijfel als 'verwesterd' beschouwd zal worden.

Ten tweede, zijn er in hoofde van verzoeker verschillende zeer concrete, specifieke kenmerken die zijn zichtbaarheid kunnen verhogen en zo kunnen wijzen op een bepaalde mate van verwestering, naast de eerder besproken elementen en kenmerken.

Zo haalde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud reeds zelf aan dat hij sedert drie jaar in Europa is, dat hij zich aan de 'Europese levensstijl', die in sterk contrast staat met die van de Taliban en niet geaccepteerd wordt (zie ook infra), heeft aangepast, door bv. te roken, maar ook doordat hij een vriendin heeft:

"En daarnaast, naast al die problemen die ik met hen had, sinds 3 jaar ben ik in Europa, dat zal ook een probleem zijn als ik terugga naar mijn land. Want de manier waarop ik hier heb leren leven in de afgelopen jaren is niet geaccepteerd door de taliban.

Hoe weet je dat dat door de taliban niet wordt geaccepteerd?

Zoals ik al vermeldde, word ik beschuldigd van spion te zijn voor de taliban. als ik terugga, eerst en vooral zouden ze me beschuldigen van bekeerd te zijn. Ze zouden zeggen: je hebt het land verlaten en je ben

naar een Europees land geweest toen je minderjarig was dus als je terugkomt, ben je geen moslim meer. Omwille hiervan zullen ze me ook doden.

Wat bedoel je als je zegt: de manier waarop ik hier heb leren leven?

Als ik zeg de manier waarop ik hier leef... Er zijn veel dingen. Ik rook. Ik zou niet mogen roken daar, ze zouden het niet accepteren dat ik rook. De manier waarop ik me scheer, de manier waarop ik mijn haar doe, de kleren. Ik heb een vriendin. Dat zou niet geaccepteerd zijn in mijn land.

Wie is jouw vriendin?

Een Belgisch meisje.

Hoe heet ze?

L..

Hoe heb je haar leren kennen?

Ik heb haar in Jodoigne leren kennen.

Op welke manier?

We zaten op dezelfde school.

Wat betekent het als je zegt dat ze jouw vriendin is?

Ze is mijn vriendin. Nu zijn we te jong. Ik kan niet zeggen dat we 100 procent zijn, maar misschien trouwen we later ooit wel.

Is L. geboren in België?

Ze zegt het, maar ik weet het niet.

Hoe spenderen jullie tijd samen?

Voorheen zaten we samen op school, dus elke dag zagen we elkaar tijdens de schooluren. Maar nu is mijn adres veranderd en ik ben naar een andere school gegaan, ver van haar. Ik ga naar haar in de weekends of soms als ik vakantie heb dan ga ik met haar tijd spenderen.

Wat doen jullie dan samen als je haar ziet?

We zijn nu niet dichtbij elkaar. Ik blijf in haar huis.

En wat doen jullie dan samen?

VZ lacht. Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ze is mijn partner. Ik kan het niet zeggen. Ik weet niet wat te zeggen.

Is L. moslima?

Neen.

Wat vind jij daarvan?

Ze is geen moslim. Hoe ze zich aan god verantwoordt, dat is aan haar. Als ik met haar zou trouwen, dan zou ik zeggen dat ze moslim moet worden. Ik zou vragen dat ze van religie verandert. Ik kan het niet echt over praten.

Heb jij foto's samen van jou en L.?

Ja.

Kan je ze eens laten zien?

VZ toont een selfie op zijn gsm van hem met een meisje.

Ik heb meer, maar het is genoeg om er een te laten zien. VZ lacht. Voor ons is het niet goed om foto's samen te tonen, dat is waarom. Ik ben beschaamd om het te laten zien.

Ik begrijp dat het niet zo'n evident onderwerp is om over te praten.

AFSLUITEN

Goed, dan heb ik nog enkele algemene vragen voor jou. Wat zou er volgens jou met je gebeuren indien je zou terugkeren naar je land? Dit is een puur hypothetische vraag die ik altijd stel.

Als ik naar mijn land zou gaan, dan zou ik gedood worden.

Wie vrees je dan?

De taliban.

Dan zijn wij eigenlijk zo goed als klaar voor vandaag. Heb je me alle redenen goed uitgelegd waarom je niet naar Afghanistan kan terugkeren?

Ja, ik heb alles verteld. Ik heb nog 2 woorden die ik wil zeggen.

Ja?

Ten eerste. Ik ben beschuldigd van spionage tegen de taliban. Omwille daarvan vinden alle mensen in mijn regio en vooral de religieuze mensen, mij niet leuk. Daarom haten ze mijn familie. Dat is een probleem. Als ik terugga naar mijn land, mijn dorp, iedereen weet het. En ten tweede, ik ben uit mijn land vetrokken toen ik jong was en ik ben naar een ongelovig land gekomen. Zoals ik al zei, als ik terugkeer zullen ze me ervan beschuldigen geen goede moslim te zijn want ze zullen me ervan beschuldigen dat ik het land verlaten heb als te jong en naar mensen ben gegaan die niet moslim zijn. Ik ben dan geen goede moslim meer. Dat zijn 2 grote problemen die ik zal tegenkomen als ik terug zou gaan." (Notities PO, p. 25-27 – eigen onderlijning)

Hoewel verwerende partij met betrekking tot de verklaringen van verzoeker over zijn vriendinnetje stelt dat verzoeker hier slechts 'beperkte verklaringen' over zou hebben afgelegd en slechts op 'een enkele

foto' te zien is met een meisje en hierdoor niet geslaagd is om overtuigend aan te tonen dat hij werkelijk een volwaardige en duurzame relatie met een Belgische zou hebben, moet verzoeker toch opmerken dat verwerende partij hier niet in gevolgd kan worden. Ten eerste werd verzoeker hier tijdens het persoonlijk onderhoud zelf amper nog verder over bevraagd, nadat die zei dat hij zich beschaamd voelde om meer foto's te laten zien (notities PO, p. 26) en nadat de protection officer hier begrip voor toonde door te zeggen dat het begrijpelijk is dat het niet zo'n evident onderwerp is om over te praten. Had verwerende partij dus echt willen weerleggen dat verzoeker geen 'duurzame en volwaardige relatie met een Belgische zou hebben', had het hier grondiger onderzoek naar moeten verrichten in plaats van dit op dergelijk twijfelachtige wijze te betwisten. Ten tweede, moet verzoeker nogmaals benadrukken dat hij slechts 16 jaar oud is, dat een relatie op zo'n leeftijd met een meisje niet noodzakelijk van een 'volwaardig en duurzaam karakter' moet kunnen getuigen, om beschouwd te worden als een relatie, gezien de leeftijd waarop men in feite nog als een puber beschouwd wordt en er amper van aangenomen kan worden dat dergelijke relaties de tand des tijds zullen doorstaan. In deze is de beoordeling van verwerende partij dus niet alleen ongegrond, maar ook irrelevant, om te concluderen dat verzoeker niet in concreto kan aantonen aan de Belgische manier van samenleving aangepast en dus verwesterd te zijn.

Daarnaast zijn er nog specifieke eigenschappen aanwezig in hoofde van verzoeker, ondersteund door een uitgebreide en gedetailleerde getuigenis van zijn sociaal assistente, S.L., die hem sinds lang begeleidt en goed geplaatst is om op deze manier verder het profiel, het karakter, de persoonlijkheid en de integratie van verzoeker te duiden (stuk 3).

Ze verduidelijkt ten eerste dat ze deze elementen wilt verduidelijken omdat ze fundamenteel zijn en gevolgen zullen hebben voor het leven van verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Mevrouw L. benadrukt dat ze al 22 jaar werkt als sociaal assistente in een centrum voor niet-begeleide minderjarigen werkt en als dusdanig toch een zekere deskundigheid heeft in dit domein.

Over verzoeker, stelt ze dat hij een jonge Afghaan is die eind 2019 zijn land heeft verlaten en toen amper 14 jaar oud en nog zeer jong, zorgeloos en ongeschoold was. Ze benadrukt dat hij bijna 3 jaar buiten zijn land doorbracht en een jonge tiener is die al snel de mogelijkheden begrepen had die de westerse wereld hem te bieden had.

Ze verwijst naar verschillende foto's, die ook bij dit verzoekschrift worden toegevoegd (stuk 4), waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker niet meer de onschuldige jongen is die in 2019 zijn familie en Afghanistan verlaten heeft. Vandaag is verzoeker een verwesterde jongvolwassene, die zowel de Europese levensstijl als de kledingstijl heeft geïntegreerd. Ze stelt dat verzoeker de traditionele Afghaanse klederdracht en veel van de dogma's die ooit zijn leven in Afghanistan beheersten, achter zich heeft gelaten, wat zowel een teken van goede integratie is voor iemand die in België woont, maar ook een groot obstakel kan vormen, zelfs een gevaar, als hij naar Afghanistan zou terugkeren.

Mevrouw L. beklemtoont dat er eigenschappen, gewoontes en gebruiken zijn die moeilijk te verenigen zijn met het vroegere leven, om er dan een aantal van verzoeker te behandelen en toe te lichten. Deze toelichting werpt een specifiek beeld op de persoonlijkheid van verzoeker, die een specifiek en sterk karakter heeft en zich niet door anderen laat leiden in zijn gedragingen, maar in tegendeel een sterk, nogal onverzettelijk en soms problematisch idee heeft van zijn omgang met anderen, op school, in het centrum en in de samenleving meer in het algemeen:

- Ten eerste stelt zijn sociaal assistente dat verzoeker zich sinds zijn aankomst in België 'bevrijd' heeft van de dogma's van zijn religie: hij zegt zijn 5 gebeden niet op, hij doet niet mee met de ramadan, hij houdt zich niet aan de principes van de koran, die hem een preutse en kuise levensstijl oplegt, waardoor hij rookt, alcohol drinkt, naar de bioscoop gaat, naar Afghaanse en andere muziek luistert, en zonder enige complexen met meisjes omgaat. Hij heeft een vriendin waar hij al maanden mee omgaat.

- Ten tweede stelt mevrouw L. dat verzoeker een zeer expressieve en mondige persoonlijkheid heeft. Alles wat uit zijn mond komt is ongefilterd. Hij drukt zich uit in een directe, duidelijke en snelle taal. Hij dreigt dan het fatsoen en de status van de mensen met wie hij praat te vergeten. Tijdens een uitbarsting op zijn school bijvoorbeeld, sprak M. zijn directrice als volgt toe: "Tes trop bête, rentre à la maison t'occuper du bébé, dormir et repasser" (zie ook stuk 5). Het is duidelijk dat in een context als de onze het pedagogische aspect voorrang heeft, waardoor verzoeker gedurende verscheidene dagen van zijn school geschorst werd. Zijn sociaal assistente stelt zich de vraag wat er zou gebeuren als dergelijke excessen zich in Afghanistan zouden voordoen en wat voor straf hij dan zou kunnen krijgen als hij zijn ouders, de autoriteiten of zijn vader niet respecteren. Ze verduidelijkt ook dat verzoeker tijdens een afspraak met zijn advocaat, bijgestaan door een oudere Afghaanse tolk, aan wie hij in principe respect verschuldigd is op basis van de traditionele Afghaanse gebruiken, maar zich liet meeslepen in het gesprek, de tolk negeerde en hem regelmatig onderbrak. Voor haar is het duidelijk dat verzoeker geen rekening houdt met de communicatiecodes en -principes die de omgang met de taal bepalen zoals dat in Afghanistan gebruikelijk is. Dit gedrag is uiteraard ook in België onaanvaardbaar, maar de straf zal hier eerder ritueel en educatief zijn. In Afghanistan daarentegen heeft verzoeker veel meer te vrezen, volgens zijn sociaal assistente, als hij het de dorpsouderen, zijn vader of de autoriteiten (de taliban) zou tegenspreken.

- Ten derde verduidelijkt mevrouw L. dat verzoeker regelmatig gebruikmaakt van sociale media, zoals veel jongeren van zijn leeftijd, waaronder Instagram, Facebook, TikTok, en Whatsapp. Op zijn profielen, die openbaar zijn, post hij foto's van zichzelf in korte broek, met een sigaret in de hand en soms in provocerende houdingen. Hij schrijft berichten en reacties in het Frans of Engels. Zijn sociaal assistente stelt zich hierbij de vraag hoe hij in Afghanistan zal overkomen als hij in het Frans of in een vreemde taal met zijn vrienden praat op sociale netwerken. Nog volgens haar is mondelinge communicatie de enige manier voor verzoeker om zijn emoties en gevoelens te uiten en zijn frustraties te delen, terwijl dit in Afghanistan helemaal niet is toegestaan en zelfs in het algemeen onderdrukt wordt.

Ze verwijst naar de sociale media accounts van verzoeker, die hier terug te vinden zijn en inderdaad openbaar zijn:

o TikTok: <https://www.tiktok.com/> (....) stuk 6).

Op basis van de gegevens van zijn profiel blijkt dat verzoeker 430 volgers heeft op dit medium en zelf 530 profielen volgt. Verzoeker zelf heeft hier reeds verschillende filmpjes op gepost, die openbaar zijn en door iedereen bekeken kunnen worden die op de genoemde link klikt of zijn profiel opzoekt/vindt. Op deze filmpjes is hij inderdaad in westerse kledij te zien, waarop hij alleen of met vrienden een kort filmpje opneemt, begeleidt van muziek, waarin een bepaalde pose wordt gespeeld of verzoeker al rokend te zien is (zoals bv. in deze post: <https://www.tiktok.com/> (...)).

o Instagram: <https://www.instagram.com/>(...)

Op zijn profiel is hij in het openbaar te zien in korte broek, met zonnebril, in sportkleding, zonder complexen en zonder zich hier oncomfortabel bij te voelen. Hij draagt o.a. een jeans met gaten in (net zoals in zijn TikTok filmpjes), heeft een haarstijl met een geschoren streep aan de zijkant en een grote ketting rond zijn nek.

- Een ander onderwerp dat volgens mevrouw L. zeer gevoelig blijft voor verzoeker, is zijn familie. Verzoeker heeft dan wel nog contact met zijn familie, vooral zijn vader, maar er zijn voornamelijk twee problemen die regelmatig opduiken in zijn contacten met zijn familie: ten eerste zijn accent dat blijkbaar gewijzigd zou zijn en ten tweede, de betaling van de schuld van zijn vlucht naar Europa.

Door om met andere Afghanen uit verschillende delen van Afghanistan, zou verzoeker accenten hebben opgepikt die zijn vader niet herkent. Zijn vader verwijt hem vaak dat hij niet begrijpt wat hij zegt en dat hij termen gebruikt die hij niet begrijpt, wat hem duidelijk irriteert. Verzoeker beseft dit niet totdat zijn vader hem hier op wees. Hoe dan ook, bemoeilijkt dit verder de vader-zoon relatie en kan dit gevolgen hebben op zijn dagelijks leven en zijn relaties met leeftijdsgenoten, familieleden, zijn gemeenschap, de autoriteiten... in geval van terugkeer. Zijn taal en accent zijn namelijk fundamentele eigenschappen en het bindmiddel van een specifieke sociale groep. Het aanmeten van een ander, gewijzigd accent dan dat van de eigen gemeenschap kan dan ook leiden tot wantrouwen, onbegrip, ergernis, afwijzing en afstoting (voorbeeld van het lelijke eendje dat niet meer op de anderen lijkt).

Het tweede grote probleem waarmee verzoeker geconfronteerd wordt, is de vereffening van de schuld die zijn vader is aangegaan om zijn reis te financieren. Door land te verkopen en geld te lenen van zijn gemeenschap, hoopte zijn vader dat hij zou kunnen helpen om dit snel terug te betalen, wat echter niet lukt in de realiteit. De toon en de dreigementen namen dus de overhand in de gesprekken, gaande van berispingen tot bedreigingen met gevolgen voor de eer van de familie. Vóór het persoonlijk onderhoud kon verzoeker de telefoontjes van zijn vader, die hem bedreigde met het ontnemen van zijn naam als hij niet snel een oplossing vond, niet meer verdragen. Hij schreef zich toen in voor een CEFA-opleiding, waar hij een maand lang een beetje geld kon verdienen. Vandaag weegt het gewicht van zijn negatieve beslissing van het CGVS op hem, waardoor zijn vader hem onbekwaam noemt, zegt dat hij nergens goed voor is en hem met een schuldgevoel opzadelt.

De sociaal assistente stelt zich de vraag hoe verzoekers vader zou reageren als zijn zoon zou worden teruggestuurd naar Afghanistan en maakt hierbij de bedenking dat de kans groot is dat hij niet zal kunnen terugkeren, omdat de schaamte en het eerverlies de familie nog harder zou treffen en zijn vader hem niet met open armen zal ontvangen. Verzoeker werd hier door zijn familie al voor gewaarschuwd.

In de huidige context van Afghanistan, waar niemand kan voorspellen wat er in de toekomst kan gebeuren, besluit zijn sociaal assistente dat ze zich vooral zorgen maakt over een brutale, onbeschaamde en vrijgevochten jongeman als verzoeker, wiens complexe persoonlijkheid, uitdrukkingsstijl en transformatie van dien aard is dat hij nu volledig is aangepast aan 'onze' manier van leven. Ze benadrukt bovendien dat ze vindt dat hij verzoeker zelfs gemaakt is voor deze manier van leven en dat de kans die zijn vader hem bood een zegen voor hem was. In België heeft hij zich kunnen openbaren en zichzelf kunnen ontdekken op andere manieren en grijpt hij de kansen die hem geboden worden.

Met deze korte, maar niettemin gedetailleerde omschrijving van het karakter en de persoonlijkheid van verzoeker, hoopte de sociaal assistente dus de noodzakelijk context te kunnen verschaffen om te begrijpen dat een terugkeer naar Afghanistan in zijn geval niet alleen niet evident, maar zelfs problematisch en gevaarlijk kan zijn, eenvoudigweg omwille van de persoon die hij is en de relatie met zijn familie die hem met alle verwachtingen en (financiële) vereisten heeft opgezadeld.

Hoewel verwerende partij meent dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangehaald, hierbij zelf verwijzend naar een aantal risicobepalende omstandigheden, of dat de elementen die hij heeft aangehaald, niet konden leiden tot de conclusie dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan geldende wetten, regels en gebruiken, zijn er, verwijzend naar diezelfde risicobepalende omstandigheden, wel degelijk verschillende elementen aanwezig in hoofde van verzoeker, waaronder:

- het gebied van herkomst en de conservatieve, rurale omgeving, waarvan vermoed kan worden verzoeker zich hier nog moeilijk, of toch niet zonder problemen, zal aan kunnen aanpassen, na meer dan 3 jaar niet meer in Afghanistan geweest te zijn en door zijn specifieke, persoonlijke ontwikkeling buiten Afghanistan en in België gedurende zijn verblijf als minderjarige;*
- zijn leeftijd: het feit dat hij op zijn 14 jaar als niet-begeleide minderjarige Afghanistan verlaten heeft en sedertdien niet meer is teruggekeerd naar Afghanistan;*
- de duur van het verblijf in een Westers land: het onafgebroken verblijf in België van ondertussen bijna twee jaar en het verblijf tout court van bijna drie jaar buiten Afghanistan, in het Westen; Bovendien zal verzoeker, zolang hij minderjarig is, niet gedwongen teruggestuurd kunnen worden naar Afghanistan, wat betekent dat hij tot zijn 18de verjaardag nog quasi zeker in België zal (ver)blijven.*
- de zichtbaarheid van verzoeker omwille van zijn specifieke karakteristieke eigenschappen en persoonlijkheid, zoals uitgebreid uiteengezet en ondersteund door een gedetailleerde getuigenis van zijn sociaal assistente en dus zijn verregerende inburgering, integratie, participatie, ontwikkeling en aanpassing aan de lokale, regionale Westerse normen, gebruiken en gewoontes, o.a. op cultureel, economisch, educatief, religieus en linguïstiek niveau."*

Voorts gaat verzoeker in op het risico voor personen die worden beschouwd als verwesterd. Verwijzend naar rechtspraak van de Raad en een veelheid aan rapporten van onder andere EUAA, UNHCR en OSAR stelt verzoeker dat duidelijk blijkt dat een 'verwesterde' Afghaan een risicoprofiel heeft en als gevolg hiervan vervolging riskeert, alsook dat het daarbij niet uitmaakt of die persoon daadwerkelijk is 'verwesterd' of dat dit hem louter wordt toegeschreven als gevolg van zijn verblijf in Europa. Verder licht verzoeker uitgebreid toe dat teruggekeerde verwesterde Afghanen worden vervolgd zowel omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging of religie als omwille van het behoren tot een specifieke groep van verwesterde Afghanen. Daarnaast riskeren ze, gelet op rapporten van onder andere Nansen, OSAR en EUAA, te worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting, wat kan leiden tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, aldus het verzoekschrift. Verzoeker zet omstandig en op basis van een veelheid aan landen-informatie uiteen dat er actueel voldoende aanwijzingen zijn voor een gegronde vervolgingsvrees of het lijden van ernstige schade voor personen die worden beschouwd als 'verwesterd'. Verder hekelt hij het gebrek aan enig onderzoek door verweerder naar elementen die wijzen op 'verwestering' en naar de mogelijke risico's in dat verband en onderbouwt hij zijn kritiek aan de hand van landeninformatie en rechtspraak.

In een vierde onderdeel hekelt verzoeker de beoordeling van de algemene socio-economische en humanitaire situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan en de vraag of deze vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Op basis van een omstandige uiteenzetting van rechtspraak en landeninformatie concludeert verzoeker dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voldoet aan de drempel van artikel 3 van het EVRM, waardoor hij in geval van terugkeer, net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden, waarbij hij niet meer in staat zal zijn om te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften, zoals voedsel en hygiëne.

Ten vijfde verwijst verzoeker, wat de actuele veiligheidssituatie betreft, naar de conclusie uit het eerste deel omtrent het gebrek aan een grondige, betrouwbare en zorgvuldige beoordeling van de situatie door verweerder, alsook naar de conclusie van de Raad in het arrest van 31 maart 2022 met nummer 270 813.

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- "3. Getuigenis sociaal assistente van het niet-begeleide minderjarigenopvangcentrum, S.L., van 12.07.2022;*
- 4. Foto's verzoeker in België en foto verzoeker met jongere broer in Afghanistan;*
- 5. Brief school met betrekking tot de schorsing van verzoeker van 3 december 2021;*
- 6. Schermafbeelding TikTok profiel van verzoeker".*

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 9 augustus 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 toe en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- EUAA "*Afghanistan: Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- UNAMA "*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*" van juni 2023.

3.2. Op 24 augustus 2023 maakt verzoeker een aanvullende nota over waarbij hij volgende stukken voegt:

1. *Bewijs vakantiewerk augustus-september 2023*
2. *bewijs deelname IDO project*
3. *arbeidsovereenkomst vakantiewerk augustus-septembre 2023*
4. *Steunbetuigingen van zijn vrienden*
5. *getuigenis leerkracht Frans*
6. *rapport IDO project*
7. *foto's AMO passage*
8. *deelname project AMO passage*
9. *deelname workshop eerste hulp (Rode Kruis)*
10. *deelname DASPA onderwijs*
11. *contract alternerend beroepsonderwijs*
12. *bijlage contract alternerend beroepsonderwijs*
13. *bewijs vrijwilligerswerk*
14. *medische attesten*.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemde-lingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de

middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

4.3. Het wettelijk kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Geneve tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn langdurig verblijf in België en voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan om deze reden alsook omwille van een (toegeschreven) verwestering een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat deze verband houdt met een (toegeschreven) politieke overtuiging of religie.

5.2. Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, Migracijos departamentas, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip ‘politieke overtuiging’ vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), pt. 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan het begrip ‘godsdienst’ moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in

aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 63 en HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, pt. 78). Het begrip ‘godsdiens’, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdiensige overtuiging – omvatten, aangezien godsdiens op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin HvJ 29 mei 2018, C-426/16, Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a., pt. 44 en HvJ 10 juli 2018, C-25/17, Jehovan todistajat, pt. 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “*dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdiensige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdiensige overtuiging [...] [wordt] bepaald*” (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdiensige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdiens in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdiensige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdiensige handelingen afziet (HvJ, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, pt. 80).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 45).

Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip ‘godsdiens’ en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General, pt. 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek mutatis mutandis ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.3. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die, onder meer, een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *“zina”* – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatie-technologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *“geloofsethiek en denkwijze”* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 december 2021 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun *‘oorspronkelijke status’*, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of

andere redenen. Bronnen geven tevens aan dat individuen die worden gezien als ‘verwesterd’, kunnen worden bedreigd door de Taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’ (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als “*verwesterd*” worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging in Afghanistan van personen die onder voormelde risicoprofielen vallen, kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Gelet op wat voorafgaat kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.4. In deze zaak blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker, die is geboren in 2005, Afghanistan heeft verlaten rond september-oktober 2019 op veertienjarige leeftijd, dat hij vervolgens een jaar onderweg was en via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk reisde waarna hij aankwam in België en op 1 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende toen hij net 15 jaar oud was. Verzoeker kreeg toen, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd toegewezen. Hij werd bij de DVZ gehoord op 11 maart 2021 (vragenlijst CGVS; verklaring DVZ). Het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS vond plaats op 9 mei 2022. De bestreden beslissing dateert van 13 juni 2022. Verzoeker verwierf meerderjarigheid gedurende de beroepsprocedure (2023). Hij was bijgevolg minderjarig gedurende een aanzienlijk gedeelte van de asielprocedure; tot het

ogenblik van zijn verworven meerderjarigheid was derhalve het principe van het hoger belang van het kind een element dat mede in rekening diende te worden genomen.

Momenteel is verzoeker net achttien jaar oud, is hij vier jaar afwezig uit Afghanistan en verblijft hij drie jaar in België.

Thans dringt zich een toekomstgerichte beoordeling op van de vrees voor vervolging wegens verzoekers langdurig verblijf in Europa. Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de 'vrees voor vervolging' (artikel 48/3, §5 Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd. Hierbij moet worden benadrukt dat er in casu recentere en vollediger landeninformatie voorligt, zoals in punt 5.3 uiteengezet, dan ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing in juni 2022. Tevens moet rekening worden gehouden met verzoekers persoonlijke situatie die sinds het nemen van de bestreden beslissing is geëvolueerd.

De Raad erkent dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan in september-oktober 2019 op veertienjarige leeftijd al deels was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Evenwel heeft verzoeker ook een heel belangrijk deel van zijn vormende jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, in Europa doorgebracht. De jaren van adolescentie vormen tevens een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, het vormen van een eigen identiteit, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf verzoeker reeds aan dat hij al drie jaar in Europa is en dat dit een groot probleem zal zijn als hij teruggaat naar zijn land omdat de manier waarop hij hier in de afgelopen jaren heeft leren leven niet wordt geaccepteerd door de taliban. Hij zou ervan worden beschuldigd te zijn bekeerd. Ze zouden zeggen dat hij Afghanistan heeft verlaten en naar een Europees land is geweest toen hij minderjarig was en dus bij terugkomst geen moslim meer is, reden waarom ze hem zullen doden. Verzoeker verwees naar de manier waarop hij leeft: hij rookt, zijn kapsel, kleren, zijn vriendin, allemaal zaken die niet worden geaccepteerd in zijn land en waardoor hij ervan zal worden beschuldigd geen goede moslim meer te zijn. Verzoeker gaf aan een Belgische vriendin te hebben die geen moslima is (NPO, p. 25-27). Zijn advocaat benadrukte op het einde van het persoonlijk onderhoud de jonge leeftijd waarop verzoeker uit Afghanistan is vertrokken, met name veertien jaar en de vatbaarheid voor gedragswijzigingen en de socio-culturele en persoonlijke ontwikkeling tijdens de duur van zijn verblijf in België (NPO, p. 28-29).

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en verzoekers verklaringen ter terechtzitting onder meer dat hij zeer vloeiend de Franse taal spreekt, deelneemt aan het maatschappelijk leven in België en zich openstelt voor de Belgische en Europese cultuur. Verzoeker heeft in het kader van het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming verschillende documenten neergelegd die de omstandigheden van zijn verblijf in België schetsen (verzoekschrift en aanvullende nota). Daar het gaat om verschillende getuigenissen afkomstig van personen met uiteenlopende profielen, kan hieraan bewijswaarde worden toegekend. Bovendien onderschrijven deze getuigenissen de verklaringen die verzoeker zelf heeft afgelegd in het kader van zijn persoonlijk onderhoud.

Uit het geheel van de elementen blijkt onder andere dat verzoeker deelneemt aan het project IDO van de vzw Amo Passages. Dit is een project om niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te helpen integreren in het schoolsysteem en de samenleving waarbij de nadruk ligt op actief leren aan de hand van activiteiten. Het biedt niet-begeleide minderjarige vreemdelingen de ruimte om verschillende beroepen te leren kennen, alsook de Belgische cultuur en de Franse taal. Verzoeker heeft in dit kader deelgenomen aan verschillende activiteiten, zoals het voorbereiden van voedselpakketten voor personen in een preciaire situatie, het bezighouden van kinderen tijdens psychomotorische activiteiten en het deelnemen aan workshops over democratie en de scheiding van kerk en staat. Verzoeker, die bij aankomst in België analfabeet was, heeft in het kader van het project IDO daarin tevens veel vooruitgang gemaakt. Verzoeker legt hiervan documenten voor, alsook foto's en een getuigenis van zijn leerkracht Frans van 9 juni 2023 over zijn engagement en zijn integratie in de Belgische samenleving, zijn volhardendheid, dienstbaarheid, empathie en verantwoordelijkheid (stukken 2, 5, 6, 7 en 8 bij aanvullende nota). Verzoeker volgde ook DASPA-onderwijs en gaat nu naar het alternerend beroeps-onderwijs waar hij een opleiding tot tegelzetter volgt (stukken 10, 11 en 12 bij aanvullende nota). Verzoeker volgde een opleiding eerste hulp bij het Rode

Kruis en verrichte vrijwilligerswerk bij een vzw die zich ontfermt over gezinnen in een precare situatie, onder meer door het voorzien van voedsel-pakketten (stukken 9 en 13 bij aanvullende nota). Verzoeker legt stukken voor waaruit blijkt dat hij eind 2022 – begin 2023 niet naar school kon gaan wegens ziekte (stuk 14 bij aanvullende nota). Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat dit was te wijten aan psychologische problemen na de negatieve beslissing van het CGVS en de druk van zijn familie. Verder blijkt dat verzoeker vakantiewerk heeft verricht in augustus en september 2023 (stukken 1 en 3 bij aanvullende nota).

De sociaal assistente van verzoekers opvangcentrum getuigt dat verzoeker zich sinds zijn aankomst in België 'bevrijd' heeft van de dogma's van zijn religie: hoewel hij nog gelovig is, zegt hij zijn vijf gebeden niet op, hij doet niet mee met de ramadan, hij houdt zich niet aan de principes van de koran, die hem een preutse en kuise levensstijl oplegt, waardoor hij rookt, alcohol drinkt, naar de bioscoop gaat, naar Afghaanse en andere muziek luistert, en zonder enige complexen met meisjes omgaat. Hij heeft een Europese kleding- en haarstijl (stuk 4 bij het verzoekschrift). Tevens heeft verzoeker een Belgische vriendin met wie hij al maanden omgaat. Zijn sociaal assistente wijst ook op de zeer expressieve en mondige persoonlijkheid van verzoeker, die zich direct en snel uitdrukt en het fatsoen en de status van de mensen met wie hij praat dreigt te vergeten. Zij haalt voorbeelden aan waaruit blijkt dat verzoeker geen rekening meer houdt met de communicatiecodes en -principes die de omgang met de taal bepalen zoals dat in Afghanistan gebruikelijk is (stuk 3 bij het verzoekschrift).

Ter terechtzitting geeft de voogd van verzoeker aan dat hij een hele weg heeft afgelegd. Waar hij in het begin problematisch gedrag stelde, waardoor hij onder meer op school werd geschorst (stuk 5 bij het verzoekschrift), heeft hij zich dankzij de begeleiding van een heel team kunnen integreren en is zij overtuigd dat hij op de goede weg is hoewel het hard en moeilijk was. Ze deelt mee dat verzoeker een werkcontract van drie maanden heeft. Indien het wordt verlengd, blijft hij bij deze werkgever, zo niet keert hij terug naar school.

Zowel zijn sociaal assistente (stuk 3 bij het verzoekschrift) als zijn voogd ter terechtzitting verklaren dat verzoeker het moeilijk heeft met de (financiële) druk die zijn vader op zijn schouders legt. Een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan zou de familie oneer brengen en hij zou niet langer welkom zijn thuis. Verzoeker deelt tijdens de zitting mee dat hij maar om de één of twee maanden contact heeft met zijn ouders en dat ze niet tevreden zijn. Ze hebben hun grond moeten verkopen en kampen met gezondheidsproblemen wegens de hoge warmte. Hij stuurt hen per maand 200 tot 205 euro op.

Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij in zijn vrije tijd bokst en dit buiten het opvangcentrum, waardoor hij ook veel Belgische vrienden heeft kunnen maken. Hij voegt bij zijn aanvullende nota steunbetuigingen van vrienden toe (stuk 4 bij aanvullende nota). De Raad stelt vast dat het Frans dat verzoeker ter terechtzitting spreekt zeer goed en vlot is en dat hij duidelijk een jongerentaal hanteert. Hij bevestigt dat hij een relatie heeft met een Belgische niet-moslima die hij via school heeft leren kennen. Gevraagd naar het incident met de directrice en zijn kijk op het rollenpatroon, zet verzoeker doorleefd uiteen dat zijn gedachtengoed is veranderd, dat hij heeft geleerd respect te hebben voor vrouwen en dat hij zich hier thuis voelt. Ten slotte blijkt dat verzoeker, net zoals zoveel Belgische jongeren, zeer actief is op sociale media (stuk 6 bij het verzoekschrift).

De bijgebrachte documenten en de afgelegde verklaringen tonen samen aan dat verzoeker sinds zijn aankomst is ondergedompeld in de Belgische samenleving. Daargelaten de vraag of verzoeker is verwesterd en zich 'westerse', dit is Belgische en Europese, waarden en normen op bewuste wijze volledig heeft eigen gemaakt, dient wel te worden vastgesteld dat verzoeker sinds zijn binnenkomst in België als niet-begeleide minderjarige Afghaanse jongen wordt geconfronteerd met een westerse manier van leven alsook een samenleving die is gebaseerd op 'westerse' waarden en opvattingen, zoals de gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan op het gedachtengoed van de taliban en dit tijdens een cruciale fase in zijn sociale ontwikkeling als tiener en adolescent. Verzoeker heeft weliswaar een deel van zijn vormende jaren in het Afghanistan van voor de machtsovername door de taliban doorgemaakt, maar er kan niet aan worden voorbijgegaan dat hij een heel belangrijk deel van zijn vormende jaren ook in België doorbrengt en dat deze periode in zijn ontwikkeling, waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden, essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Verzoeker is aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die heden gelden in de Afghaanse samenleving onder het taliban-regime.

Er kan daarbij, gelet op verzoekers jonge leeftijd bij aankomst en zijn traject in België gedurende zijn verblijf van drie jaar, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit een impact heeft op zijn ontwikkeling als minderjarige en jongvolwassene en de wijze waarop hij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, een dorp in Kunduz, zal opvallen in de lokale gemeenschap en

bij de lokale talibanleiders en zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt.

Gelet op verzoekers actieve deelname en blootstelling aan de Belgische samenleving via de school, zijn opleiding, verschillende activiteiten, werk, vrijwilligerswerk, vrije tijd en boksen, diverse sociale en dagelijkse contacten met onder meer Belgische jongeren, leeftijdsgenoten, collega's en leerkrachten alsook het zich eigen maken van één van de landstalen, is het immers aannemelijk dat verzoeker zich minstens onbewust 'westerse' gedragingen, opvattingen en kenmerken eigen heeft gemaakt en dus zijn denken en doen gewijzigd heeft, zoals afdoende blijkt uit de hierboven besproken stukken van het rechtsplegingsdossier en verzoekers verklaringen ter terechtzitting. Er kan niet worden uitgesloten dat hij deze 'westerse' gedragingen, opvattingen en kenmerken, gelet op zijn jonge leeftijd bij vertrek, expressieve en mondige persoonlijkheid alsook zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds vier jaar, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar Afghanistan de heersende verstrengde regelgeving en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals heden vormgegeven door de taliban, in acht zal moeten nemen alsook de plaatselijke gebruiken en normen die onder het taliban-regime eveneens aanzienlijk werden aangescherpt. Ook is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker die in 2019 uit Afghanistan is vertrokken, mede gelet op zijn persoonlijkheid, grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer verzoeker hiermee niet vertrouwd is en deze ook niet meer volledig de Afgaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige de-facto overheid, over het hele Afgaanse grondgebied. Dit verhoogt bijkomend het risico dat hij door zijn gebrek aan vertrouwdheid met deze realiteit van verstrengde religieuze en maatschappelijke regels de negatieve aandacht van zowel de lokale gemeenschap als de taliban zal trekken in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker Pashtou is en afkomstig is uit het dorp Aichanon, gelegen in het district Chardara in de provincie Kunduz. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij opgroeide in een dorp in een rurale omgeving. Ter terechtzitting wordt aangegeven dat het niet goed gaat met zijn familie, zijn ouders lijden aan gezondheidsproblemen en zich bevinden in een slechte socio-economische situatie. Doordat zij schulden hebben gemaakt om verzoeker naar Europa te sturen, is de druk die op hem wordt gelegd, zeer zwaar en zou hij niet meer welkom zijn bij terugkeer. Verder blijkt dat ook ISKP in Kunduz aanwezig is. Dit heeft tot gevolg dat verzoeker ook onder de aandacht zou kunnen komen van ISKP, een salafistisch-jihadistische groepering die een afkeer heeft voor alles wat 'westers' is (EUAA *"Afghanistan: security situation"*, augustus 2022, p. 148-150).

De Raad benadrukt ook nog dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in kleinere dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd. De taliban beschikken daartoe over een netwerk van informanten dat sinds augustus 2021 werd uitgebreid (EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 63-65).

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, is de Raad van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoekers situatie, verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij, hetzij op doorreis, hetzij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst, zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban en mogelijk ISKP zal komen te staan en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij daarbij wordt gepercipieerd als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Gelet op zijn vertrek uit zijn dorp op veertienjarige leeftijd, de duur van zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds september-oktober 2019, zijn verblijf in België als niet-begeleide minderjarige sinds oktober 2020 en zijn sociale ontwikkeling in het Westen tijdens zijn cruciale en vormende jaren, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Afghanistan, riskeert een politieke of religieuze overtuiging te worden wordt toegedicht door de taliban, dan wel ISKP of andere gewapende groeperingen die nog aanwezig zijn in Kunduz. Bovendien kan ook niet uitgesloten worden dat hij in geval van terugkeer door de eigen

gemeenschap kritisch zal bekeken worden en mogelijk met stigmatisering en discriminatie omwille van zijn verblijf in het Westen zal geconfronteerd worden.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven. Het is niet mogelijk om met enige zekerheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering of religieuze, morele en/of sociale normoverschrijding. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die worden beschouwd als verwesterd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en het specifieke profiel van verzoeker, de verschillende stukken die werden voorgelegd en zijn verklaringen ter terechtzitting, cumulatief beoordeeld in het licht van de voorhanden zijnde landeninformatie over de huidige Afghaanse context onder het talibanregime, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Er kan in verzoekers geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke overtuiging of godsdienst. De Raad herinnert eraan dat een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is, immers ook kan worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), punten 36-37 en 46, 49).

Tevens is er voor verzoeker in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden. De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven en stukken, alsook de argumentatie van verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. MAES
-----------	---------